

Pośrednicy do Boga

Wpływ panów w sutannach na moje życie. Temat mogący budzić kontrowersje, nie ma obowiązku czytania dalej :)

Jak pamiętam, to od dziecka byłam zbuntowana. Mama nie pozwoliła mi jako kilkuletniemu dziecku wstać z łóżka dopóki nie zmówiłam paciorka, no to czasem przebywałam w nim do obiadu. Do 10-tego roku życia mieszkałam na wsi, to musiałam uczestniczyć w tzw. pustych nocach (przebywanie z nieboszczykiem w jednym pokoju) - powroty do domu nocą kilka km na piechotę (to działo się ok 50 lat temu) często przez lasy. Do I-ej komunii świętej przygotowywał nas sam proboszcz, który obrazowo próbował nam określić piekło (z diabłami oczywiście) - do dziś pamiętam wejście pod podłogę w małym kościółku, a diabły śniły mi się przez wiele lat (całe czarne jak smoła istoty o wyglądzie człowieka z długim ogonem). Pozytywną stroną tamtych czasów był fakt, że religia była poza szkołą.

Przez okres szkoły podstawowej i średniej przesłam bez specjalnego buntu - uczestniczyłam w tzw. życiu religijnym jak większość młodych ludzi: bez fanatyzmu, ale i bez poczucia przymusu. Miałam szczęście do księży, którzy znali miejsce Kościoła w życiu publicznym - to znak tamtych czasów.

Ślub miałam kościelny (pomimo że mąż miał inny światopogląd), dzieci ochrzczone, też przystąpiły do I-ej komunii św. - tak wspólnie z mężem postanowiliśmy zakładając, że o dalszych sakramentach same zdecydują gdy dorosną. Córka też wzięła ślub kościelny tyle, że w Czechach. I tu zaczynają się schody: proboszcz naszej parafii pyta ... czy to aby nasz? (miał na myśli chyba wyznanie). Po roku od tego czasu umiera po długiej i strasznej nowotworowej chorobie mój mąż. Z problemami, ale pogrzeb był też kościelny (zachowania księdza przy zamawianiu pogrzebu nie będą już opisywać ...).

Po podpisaniu konkordatu, gdy większość księży "zapominała" powoli jaką rolę społeczną powinna wypełniać instytucja kościelna - ja z dnia na dzień przestałam uczestniczyć w mszach świętych. To jest mój osobisty bunt przeciw hipokryzji księży i biskupów, nie chcę być częścią takiej wspólnoty. Jeżdżąc po świecie poznałam też ludzi innych wyznań - to uczy pokory, dystansu i szacunku do drugiego człowieka.

Nie potrzebuję pośredników do Boga. Nie udowodniono Jego istnienia czy braku. Niech będzie tak nadal - to tajemnica, która wielu ludziom jest potrzebna do życia (mnie również - w sensie pozytywnym, a nie do manipulacji). Szczęście szeroko rozumiane mi dopisuje :-)

PS. Płódząc ten tekst nie zamierzałam nikogo obrazić. Szanuję wszystkich ludzi bez wyjątku, nie zgadzam się jednak z metodami stosowanymi przez niektóre środowiska, w tym przez jak we wstępie.

Autor: AnnWol

Artykuł pobrano ze strony eioba.pl